

Sygnatura akt: VIII Ga 3/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 marca 2015 roku

Sąd Okręgowy w Szczecinie, VIII Wydział Gospodarczy

w składzie:

SSO Krzysztof Górski (przewodniczący)

po rozpoznaniu w dniu 30 marca 2015 roku w Szczecinie

na posiedzeniu niejawnym w postępowaniu uproszczonym

sprawy z powództwa R. M.

przeciwko (...) z siedzibą w S.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego od wyroku Sądu Rejonowego Szczecin- Centrum w Szczecinie z dnia 19 lutego 2014 roku, wydanej pod sygnaturą akt X GC 1022/13.

I. oddala apelację;

II. zasądza od pozwanego na rzecz powoda 90 zł (dziewięćdziesięciu złotych) tytułem kosztów procesu w postępowaniu apelacyjnym.

Sygn. akt VIII Ga 3/15

UZASADNIENIE

Zaskarżony wyrokiem Sąd Rejonowy zasądził od pozwanego (...) spółka akcyjna spółki komandytowo-akcyjnej z siedzibą w S. na rzecz powoda R. M. kwotę 1 016,47 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 15 kwietnia 2013 r. Nadto rozstrzygnięto o kosztach procesu zasądzając z tego tytułu od pozwanego na rzecz powoda kwotę 227 zł.

W uzasadnieniu wskazano, że w dniu 7 czerwca 2013 roku powód R. M. wniósł pozew przeciwko (...) spółka akcyjna spółce komandytowo – akcyjnej w S. o zapłatę zasądzonej w wyroku kwoty wywodząc, że pozwana w dniu 19 grudnia 2012 roku zleciła powodowi, w ramach prowadzonej działalności gospodarczej przewóz rzeczy na trasie P. – E. (Niemcy). Wynagrodzenie zostało określone na 2 000 euro netto. Na zleceniu transportowym pracownica powoda w rubryce uwagi dodatkowe umieściła zapis: „Bez wymiany Palet. Palety do odbioru z miejsca rozładunku przez Sprint.” Zlecenie z takim dopiskiem zostało odesłane pozwanej. Zlecony przewóz został wykonany, natomiast palety – zgodnie z zapiskiem w zleceniu – pozostawione zostały u odbiorcy. W dniu 9 stycznia 2013 roku powód wystawił fakturę VAT na umówioną kwotę. Pozwany nie zgłaszał zastrzeżeń. Dalej powód wskazał, że w dniu 19 lutego 2013 roku pozwany ponownie zlecił powodowi wykonanie przewozu na trasie B. – Lana (Włochy), wynagrodzenie określono na 1 000 euro netto. Przewóz został wykonany bez zastrzeżeń, wobec czego powód wystawił pozwanemu fakturę VAT na umówioną kwotę. Pismem z dnia 3 kwietnia pozwany oświadczył powodowi, że obciąży go kwotą 243,10 EURO tytułem kosztów związanych z niewłaściwym rozliczeniem palet podczas realizacji zlecenia transportowego z dnia 19 grudnia 2012 roku. Pozwany wskazał, że przewóz miał zostać zrealizowany bez wymiany palet, ale w taki sposób, aby pozwany mógł je odebrać w terminie późniejszym, a które ostatecznie zostały zdane na rzecz nadawcy przesyłki, tj. (...) w Gościnie. Do pisma pozwany dołączył notę obciążeniową oraz oświadczenie o potrąceniu kwoty z niej wynikającej z należnym

powodowi wynagrodzeniem za wykonany przewóz. Powód zakwestionował oświadczenie pozwanego, wskazując na brak podstaw faktycznych i prawnych, wskazując, że wykonał zlecenie zgodnie ze wskazówkami pozwanego, nie wyrażając zgody na potrącenie.

Pozwana wniosła o oddalenie powództwa wywodząc, że dochodzone roszczenie przez powoda wygasło, w związku z dokonaniem potrąceniem. Ponadto wskazała, że działanie powoda, na skutek którego dokonano rozporządzenia paletami na rzecz innego podmiotu było nieuprawnione, tym bardziej, że pozwaną z (...) Sp. z o.o. (której zostały przekazane palety) nie łączył pozwanej żaden stosunek zobowiązaniowy.

Sąd uznał za wykazane następujące fakty:

Pozwana (...) spółka akcyjna spółka komandytowa, działając w ramach prowadzonej działalności gospodarczej, zawarła w dniu 19 grudnia 2012 roku z powodem R. M. umowę zlecenia spedycyjnego nr (...). Na podstawie tej umowy powódka zobowiązała się do przewiezienia na trasie P. – E. (Niemcy) towaru za wynagrodzeniem w wysokości 2000 euro + VAT. Zgodnie z warunkami zlecenia załadunek miał się odbyć w dniu 19 grudnia 2012 roku natomiast rozładunek miał nastąpić w dniu 21 grudnia 2012 roku. W uwagach dodatkowych pracownik powoda M. C. umieściła odrębny zapis „Bez wymiany palet. Palety do odbioru z miejsca załadunku przez Sprint”, co było podyktowane tym, iż przedsiębiorstwo powoda nie zajmuje się wymianą palet. Ze strony pozwanej nie było żadnej instrukcji co do palet, jak i treści kwitu paletowego. Przewóz został wykonany zgodnie ze zleceniem. W liście przewozowym CMR zaznaczono brak wymiany palet. W związku z wykonaną usługą powód w dniu 9 stycznia 2013 roku wystawił fakturę VAT nr (...), na umówioną kwotę, tj. 10 092,15 zł brutto, płatną przelewem w terminie 45 dni, tj. do dnia 23 lutego 2013 roku, która wraz z wymaganymi dokumentami została doręczona pozwanej. Pozwana nie zgłaszała zastrzeżeń co do jakości wykonanej usługi.

W dniu 19 lutego 2013 roku strony postępowania zawarły kolejną umowę zlecenia spedycyjnego nr (...), w której powód zobowiązał się do przewozu towaru na trasie B. – Lana (Włochy), wynagrodzenie określono na 1 000 euro netto. Zgodnie z warunkami zlecenia załadunek miał się odbyć w dniu 21 lutego 2013 roku, z zastrzeżeniem, że możliwe jest wykonanie załadunku także w dniu 22 lutego 2013 roku, natomiast rozładunek miał nastąpić w dniu 26 lutego 2013 roku. Przewóz został wykonany zgodnie ze zleceniem. W związku z wykonaną usługą powódka w dniu 28 lutego 2013 roku wystawiła fakturę VAT nr (...), na umówioną kwotę, tj. 5 136,48 zł brutto, płatną przelewem w terminie 45 dni, tj. do dnia 14 kwietnia 2013 roku, która wraz z wymaganymi dokumentami została doręczona pozwanej. Pozwana nie zgłaszała zastrzeżeń co do jakości wykonanej usługi.

Pismem z dnia 3 kwietnia 2013 roku pozwana poinformowała powoda, że w związku z niewłaściwym rozliczeniem palet w trakcie realizacji przewozu wykonanego na podstawie zlecenia spedycyjnego nr (...) z dnia 19 grudnia 2012 roku, obciążyła karą umowną w wysokości 243,10 EURO, w związku z obciążeniem pozwanej karą umowną przez „głównego” zleceniodawcę. W treści pisma m.in. wskazała, że przewóz miał zostać zrealizowany bez wymiany palet, ale w taki sposób, aby pozwana mogła odebrać je w terminie późniejszym, natomiast z dokumentu G. Nr (...) - WE (...) wynika, że palety zostały zdane na przedsiębiorstwo (...) z siedzibą w Gościnie, tj. nadawcy przesyłki, a nie zgodnie z warunkami zlecenia na pozwaną. Do niniejszego pisma pozwana dołączyła notę obciążeniową nr (...) z dnia 3 kwietnia 2013 roku na kwotę 1016,47 zł oraz oświadczenie o potrąceniu, z przysługującą powódce należnością z tytułu faktury VAT (...). Na oświadczeniu powód uczynił adnotację, że nie wyraża zgody na kompensatę. Cena jednej europalety waha się w granicach 9-12 euro.

Pismem z dnia 8 kwietnia 2013 roku powód wskazał na brak podstaw faktycznych i prawnych do wystawienia noty obciążeniowej. Wskazał ponadto, że zgodnie z zawartą umową palety nie zostały wymienione, podniósł także, że pozwana nie udzieliła żadnych wskazówek co do treści kwitu paletowego. Wskazał dalej, że z racji prawidłowego wykonania umowy wzywa do zapłaty należności wynikającej z faktury VAT nr (...) w całości. W piśmie z dnia 22 kwietnia 2013 roku pozwana podtrzymała swoje stanowisko, wskazując, że powód rozporządził prawem własności palet przenosząc je na osobę trzecią (...). Ostatecznie pozwana dokonała potrącenia i uregulowała należność wynikającą z faktury VAT (...) w wysokości 4 120,01 zł.

W oparciu o ustalenia Sąd uznał powództwo za uzasadnione w całości.

Sąd stwierdził, że strony zawarły umowę przewozu o charakterze transgranicznym, do której zastosowanie mają przepisy Konwencji o umowie międzynarodowego przewozu drogowego towarów (CMR), sporządzonej w G. w dniu 19 maja 1956 r. Zakres regulacji tego aktu prawnego określony został w jego art. 1 ust. 1, który stanowi, iż Konwencję stosuje się do wszelkiej umowy o zarobkowy przewóz drogowy towarów pojazdami, niezależnie od miejsca zamieszkania i przynależności państwowej stron, jeżeli miejsce przyjęcia przesyłki do przewozu i miejsca przewidziane dla jej dostawy, stosownie do ich oznaczenia w umowie, znajdują się w dwóch różnych krajach, z których przynajmniej jeden jest krajem umawiającym się.

Roszczenie powoda stanowi pozostałą do wypłaty część wynagrodzenia w związku z wykonaniem umowy zlecenia spedycyjnego nr (...), potrąconą przez pozwaną tytułem kary umownej. Zdaniem powoda przewóz został wykonany prawidłowo, wobec czego wynagrodzenie za wykonany przewóz należne jest w pełnej wysokości, a tym samym potrącenie dokonane tytułem kary umownej jest niezasadne. Konwencja CMR nie reguluje instytucji kary umownej, wobec czego w tym zakresie znajdują zastosowanie przepis art. 483 k.c. Zgodnie z treścią tego przepisu można zastrzec w umowie, że naprawienie szkody wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania niepieniężnego nastąpi przez zapłatę określonej sumy (kara umowna). Zastrzeżenie kary umownej zależy wyłącznie od woli stron, jednak powinno być ono wyraźne. Pozwana obciążyła powoda karą umowną na podstawie pkt. 16 zlecenia.

Zdaniem Sądu Rejonowego stan faktyczny w niniejszej sprawie był w zasadzie niesporny (poza kwestią ustalenia czy strona pozwana udzieliła instrukcji co do treści kwitu paletowego), a kwestią wymagającą rozstrzygnięcia w toku postępowania pozostała w konsekwencji okoliczność obciążenia powoda karą umowną stanowiącą równowartość 26 sztuk palet, które według pozwanej - na skutek niewłaściwie wypełnionego kwitu paletowego nie mogły zostać prawidłowo rozliczone.

W świetle zarzutów pozwanej, Sąd zobligowany był na podstawie zgromadzonych dokumentów, w tym zeznań przesłuchiwanym w sprawie świadków, a także wyjaśnień stron, do ustalenia w pierwszej kolejności właściwej treści umowy łączącej strony w spornym zakresie, tj. postępowania z paletami.

Sąd przeanalizował treść zlecenia spedycyjnego łączącego strony postępowania oraz zamieszczony w polu „uwagi dodatkowe” zwrot: „bez wymiany palet, palety do odbioru z miejsca rozładunku przez sprint.” Z zeznań złożonych w toku postępowania wynika, że wzmianka ta została naniesiona przez pracownika powoda M. C. jeszcze przed odesłaniem pozwanej przyjętego do realizacji zlecenia, w związku z brakiem jakiegokolwiek adnotacji w przedmiocie postępowania z paletami na miejscu rozładunku. Pozwana nie kwestionowała tej okoliczności, wywodząc jednocześnie z treści wspomnianego zapisku obowiązek leżący po stronie powoda pozostawienia palet w taki sposób, ażeby pozwana mogła je odebrać, co skutecznie uniemożliwił niewłaściwie wypełniony – zdaniem pozwanej - kwit paletowy.

Sąd zwrócił przede wszystkim uwagę na nieookreśloną i nieściłą treść dopisku stanowiącego o kwestii postępowania z paletami, który to zresztą zapissek, jak już wyżej wskazano, uczynił sam pracownik powoda, dostrzegając nieściłości treści zlecenia z warunkami jego wykonania. Z zeznań świadka M. C. oraz powoda wynika, iż dopisek został uczyniony tylko w celu zabezpieczenia interesów powoda, którego przedsiębiorstwo nie zajmuje się wymianą palet. Również samo zachowanie strony pozwanej nie pozwoliło Sądowi ustalić, jaki był zgodny zamiar stron, w kwestii dotyczącej palet, co przede wszystkim wynika z zeznań świadka S. G., który nie był w stanie stwierdzić, czy powodowi zostały przekazane szczegółowe instrukcje dotyczące rozliczenia palet oraz treści, jaką powinien zawierać kwit paletowy. Zdaniem Sądu strona pozwana powinna wnieść o przeprowadzenie dowodu z zeznań świadka – spedytora, który zlecał wykonanie przewozu powodowi. Powyższe zatem nie może stanowić podstawy do przyjęcia, że ogólny zapissek zleceniobiorcy stanowi instrukcję pochodzącą od zleceniodawcy w zakresie treści kwitu paletowego.

W dalszej kolejności Sąd stwierdził, że nieprecyzyjny zapis umowy nie może stanowić okoliczności obciążającej drugą stronę kontraktu, tym bardziej, że interes w szczegółowym określeniu sposobu postępowania z paletami leżał po stronie pozwanej, jako zleceniodawcy, który żądając szczególnego zachowania zleceniobiorcy powinien

jednoznacznie określić mu ów szczególne warunki realizacji zlecenia. Sąd zwrócił uwagę, że z dopisku na zleceniu transportowym nie wynika, ażeby powód miał dochować szczególnych warunków podczas rozładunku. Pozostawienie palet u odbiorcy nastąpiło z inicjatywy powoda, co bezsprzecznie uczyniono. Nie można zatem uznać działań powoda dot. wypełnienia kwitu paletowego za nienależyte wykonanie umowy. Tym bardziej, że zgodnie ze stanowiskiem judykatury przyjmuje się, że sprzeczne z zasadami współżycia społecznego jest obciążanie drugiej strony umowy negatywnymi konsekwencjami wadliwej i niedbałej redakcji umowy (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 grudnia 2003 r. V CK 35/03).

Sąd także nie znalazł podstaw do zastosowania art. 14 Konwencji, zgodnie z którym jeżeli z jakiegokolwiek przyczyny wykonanie umowy przewozu na warunkach podanych w liście przewozowym jest lub staje się niemożliwe przed przybyciem towaru do miejsca przewidzianego dla jego wydania, przewoźnik jest obowiązany zażądać instrukcji od osoby uprawnionej do rozporządzania towarem. Przede wszystkim podkreślenia wymaga, że na gruncie niniejszej sprawy Sąd nie znalazł okoliczności, które zgodnie z warunkami wymienionego przepisu uzasadniałyby zażądanie przez przewoźnika dodatkowych instrukcji. Z ustalonego stanu faktycznego wynika, że przewóz został prawidłowo wykonany, przewoźnik nie napotkał żadnych trudności związanych z doreczeniem przesyłki, wobec czego nie był zobowiązany do zwracania się do zleceniodawcy o udzielenie jakichkolwiek instrukcji. Nie można także w tym przypadku mówić o niewykonaniu, czy nienależytym wykonaniu zobowiązania w oparciu o pkt. 16 zlecenia spedycyjnego. Z ustalonego stanu faktycznego wynika, że powód wykonał zobowiązanie zgodnie z określonymi warunkami, również w zakresie palet postąpił tak, jak zleceniodawca tego wymagał, albowiem pozostawił palety u odbiorcy, nie dokonując ich wymiany. Okoliczność, że warunki postępowania z paletami nie były wystarczająco precyzyjne, jak już wyżej ustalono, nie może obciążać kontrahenta. To pozwana winna wyraźnie określić treść kwitu paletowego.

W rezultacie Sąd nie dopatrył się w działaniu powoda nieprawidłowości implikujących możliwość nałożenia kary umownej przez pozwaną bądź dochodzenia odszkodowania na zasadach ogólnych, tym bardziej, że powód zlecenie wykonał prawidłowo – czego pozwana z zasady nie kwestionowała. W ocenie Sądu utrudnienia związane z odbiorem palet wynikały wyłącznie z niezachowania odpowiedniej staranności podczas zlecenia przewozu.

Sąd zwrócił też uwagę, że instytucja kary umownej, jako roszczenie quasi odszkodowawcze, ma służyć przede wszystkim obronie przed skutkami szkody wyrządzonej na skutek nienależytego wykonania lub też niewykonania zobowiązania. Na gruncie niniejszej sprawy, po analizie okoliczności towarzyszących, Sąd nie stwierdził wadliwego działania zleceniobiorcy w tym zakresie, nie ustalił również szkody po stronie pozwanej, albowiem szkodą w tym wypadku byłaby całkowita utrata palet, a w niniejszej sprawie mamy wyłącznie do czynienia z trudnościami związanymi z ich odbiorem. W toku postępowania pozwana nie wykazała żadnym dokumentem, ażeby odbiorca ładunku u którego pozostawiono palety, odmówił ich wydania w związku z treścią kwitu paletowego, co w świetle 6 k.c. winna była udowodnić, tym bardziej, że twierdzenia stron w tym zakresie pozostały rozbieżne. Powódka bowiem twierdziła, że do odbioru palet wystarczy posiadanie oryginału kwitu paletowego, który wraz z dokumentami potwierdzającymi wykonanie przewozu, przesłała pozwanej, a wydanie palet jest niezależne od podmiotu uwidocznionego w treści tego kwitu. Pozwana natomiast wskazywała, że właśnie z uwagi na błędne wskazanie podmiotu upoważnionego do odbioru palet – tj. nadawcy, z którym pozwanej nie łączył żaden stosunek zobowiązaniowy, odbiór palet jest niemożliwy. Pozwana nie wykazała, iż próbowała odebrać palety, ale spotkała się z odmową. Nie wykazała nadto, iż zwracała się do załadowcy o upoważnienie do odbioru palet, zaś twierdzenia świadka S. G., iż pozwana ma zakaz kontaktów z załadowcą, z tej przyczyny, iż jej kontrahentem był K. J., nie przekonuje.

Pozwana, wskazując na zasadność wystosowania noty obciążeniowej oraz dokonanego potrącenia wskazywała przede wszystkim na szkodę, jaką poniosła w związku z brakiem możliwości odbioru palet oraz notę obciążeniową wystawioną pozwanej przez jej zleceniodawcę, której ta nie kwestionowała. W ocenie Sądu okoliczność obciążenia pozwanej przez jej zleceniodawcę notą obciążeniową związaną z brakiem możliwości rozliczenia się z pozostawionych u odbiorcy palet, nie może wyłącznie uzasadniać dalszego – regresowego potrącenia, wobec braku wykazania zasadności obciążenia powoda karą umowną, jak i odszkodowaniem na zasadach ogólnych. Oba roszczenia mają swe źródło w nienależytym wykonaniu zobowiązania, zaś pozwana nie wykazała, iż uzyskanie kwitu paletowego zawierającego swej treści

upoważnienie do obioru palet przez pozwaną, objęte było umową stron, co mogłoby implikować odpowiedzialność z ww. tytułów.

Wobec nie wykazania przez pozwaną istnienia wymagalnej wierzytelności nadającej się do potrącenia z wierzytelnością powoda, a w konsekwencji uznając złożone przez pozwaną oświadczenie o potrąceniu za nieskuteczne, Sąd Rejonowy uznał zasadność żądania w pozwie w pełnej wysokości. Powód wykazał bowiem zarówno podstawę, jak i wysokość dochodzonego roszczenia.

Sąd ustalił stan faktyczny w oparciu o treści przedłożonych do akt dowodów z dokumentów. Żadna ze stron nie kwestionowała ich prawdziwości, a i w ocenie Sądu nie budziły one żadnych wątpliwości. Sąd uznał za wiarygodne wyjaśnienia złożone przez świadków a także z przesłuchania stron, w tej części, w której były ze sobą zgodne, jak również z dokumentacją złożoną do akt sprawy.

O odsetkach Sad orzekł na podstawie art. 481 k.c.

Rozstrzygnięcie o kosztach procesu uzasadniono brzmieniem art. 108 § 1 zd. 1 k.p.c. w związku z art. 98 § 1 k.p.c., i wskazano, że na poniesione przez powoda koszty złożyły się: opłata od pozwu w kwocie 30 złotych, opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 złotych oraz wynagrodzenie pełnomocnika – 180 zł, zgodnie z §6 pkt 2 w zw. z § 2 ust. 1 i 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2002 r., Nr 163, poz. 1349 ze zm.).

Apelację od tego wyroku wniosła pozwana zaskarżając orzeczenie w całości.

Orzeczeniu zarzucono błąd w ustaleniach faktycznych, mający polegać na przyjęciu że powód wykonał usługę przewozu zgodnie ze zleceniem przewozu. Z „ostrożności procesowej” zarzucono naruszenie przepisów postępowania poprzez niewłaściwe zastosowanie art. 233 §1 k.p.c. „poprzez wadliwą ocenę materiału dowodowego przez Sąd I instancji w szczególności poprzez niezgodną ze stanem faktycznym ocenę dowodów wskazujących a wykonanie przez powoda umowy przewozu niezgodnie z warunkami zlecenia”.

W oparciu o tak sformułowane zarzuty wniesiono o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa w całości, rozstrzygnięcie o kosztach procesu i ponowne przeprowadzenie dowodu z dokumentów wskazanych w uzasadnieniu apelacji.

W odpowiedzi na apelację wniesiono o jej oddalenie i zasądzenie kosztów postępowania odwoławczego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Wstępnie zaznaczyć należy, że sprawa była rozpoznawana w postępowaniu uproszczonym, zaś Sąd odwoławczy nie przeprowadzał postępowania dowodowego, zatem zgodnie z art. 505¹³ §2 k.p.c. uzasadnienie niniejszego orzeczenia powinno zawierać jedynie wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa.

Katalog zarzutów, które skarżący może uczynić podstawą apelacji jest w postępowaniu uproszczonym ograniczony do zarzutu naruszenia prawa materialnego przez błędną jego wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie oraz naruszenia przepisów postępowania, jeżeli mogło ono mieć wpływ na wynik sprawy (art. 505⁹ § 1 k.p.c.). Enumeratywne wyczerpanie zarzutów mogących stanowić podstawą apelacji oznacza, że w postępowaniu uproszczonym ten środek odwoławczy ma charakter ograniczony, a sąd odwoławczy rozpoznaje sprawę w granicach wyznaczonych przez treść podniesionych zarzutów apelacyjnych.

Apelujący czyniąc zasadniczym zarzutem apelacji błąd w ustaleniach faktycznych nie wskazuje, jakie przepisy prawa miałyby być naruszone w toku czynienia kwestionowanych ustaleń i na czym miałyby polegać zarzucane naruszenie. Tak sformułowany zarzut stanowiący w swojej istocie wyłącznie polemikę z ustaleniami faktycznymi przedstawionymi

przez Sąd Rejonowy,, nie może być uznany za dopuszczalny w świetle przywołanego wyżej art. 505⁹ §1 k.p.c. i nie podlega rozpoznaniu przez Sąd odwoławczy.

Kolejny zarzut kwestionujący poprawność zastosowania normy art. 233 §1 k.p.c. został uzasadniony w sposób lakoniczny przez wskazanie, że błędnie ocenione zostały przez Sąd Rejonowy dwa dokumenty określone jako L. i G. z dnia 21 grudnia 2012. Skarżący nie wskazuje jednak ani tego jakie reguły składające się na wzorzec swobodnej oceny dowodów zostały przez Sąd Rejonowy naruszone.

Stosownie do treści art. 233 § 1 k.p.c. sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Natomiast w myśl art. 328 § 2 k.p.c. uzasadnienie wyroku powinno zawierać ustalenie faktów, które sąd uznał za udowodnione, dowodów, na których się oparł, i przyczyn, dla których innym dowodom odmówił wiarygodności i mocy dowodowej, oraz wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa.

W świetle powyższego Sąd ma obowiązek w uzasadnieniu wszechstronnego rozważenia zebranego w sprawie materiału, uwzględnienia wszystkich dowodów przeprowadzonych w postępowaniu, a także wskazania kryterium oraz argumentacji pozwalającej sądowi wyższej instancji oraz skarżącemu na weryfikację dokonanej oceny w przedmiocie uznania dowodu za niewiarygodny bądź pozbawiony mocy dowodowej. Jedynie w przypadkach, gdy wnioskowanie sądu nie odnosi się do całokształtu materiału dowodowego, czy też wykracza poza schematy logiki formalnej albo wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo-skutkowych, ocena dowodów może zostać skutecznie podważana.

Jeżeli zatem z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadził wnioski logicznie poprawne i zgodne z zasadami doświadczenia życiowego, to nie narusza zasady swobodnej oceny dowodów przewidzianej w art. 233 k.p.c., choćby z tego samego materiału dało się wysnuć równie logiczne i zgodne z zasadami doświadczenia życiowego wnioski odmienne (por. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 27.09.2002 r. II CKN 817/00, system informacji prawnej LEX nr 56906, Sąd Apelacyjny w Szczecinie w wyroku z dnia 18.04.2013 r., I ACa 11/13, LEX nr 1372455, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 września 2002 r., sygn. akt IV CKN 1316/00, opubl. LEX nr 8027).

Dla skuteczności zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. skarżący winien więc wskazać jakie kryteria naruszył sąd przy ocenie konkretnych dowodów, uznając brak ich wiarygodności lub mocy dowodowej albo niesłusznie im je przyznając (por: orzeczenia Sądu Najwyższego z dnia 23.01.2001 r. IV CKN 970/00, LEX nr 52753, 12.04.2001 r., II CKN 588/99, LEX nr 52347, 10.01.2002 r., II CKN 572/909, LEX nr 53136).

W apelacji nie zaprezentowano argumentacji mogącej uzasadnić twierdzenie o naruszeniu art. 233 §1 k.p.c. Zabrakło wywodów wskazujących na sprzeczność oceny materiału dowodowego dokonanej przez Sąd z zasadami doświadczenia życiowego lub logiki czy też wadliwe pominięcie istotnych fragmentów materiału procesowego, co już czyni zarzut naruszenia art. 233 §1 k.p.c. bezzasadnym.

Sąd odwoławczy ustalenia Sądu I instancji podziela i czyni częścią własnego rozstrzygnięcia nie znajdując podstaw do tego, by dokonywać odmiennych ocen.

Sąd Okręgowy dokonując oceny instancyjnej nie stwierdza też takich okoliczności, które winien brać pod uwagę z urzędu (naruszenia prawa procesowego prowadzącego do nieważności postępowania). Z przedstawionych przyczyn, uznając za prawidłową wykładnię prawa materialnego przedstawioną w orzeczeniu Sądu I instancji i nie znajdując potrzeby ponownego jej prezentowania, Sąd odwoławczy stwierdza brak podstaw do uwzględnienia apelacji. Stąd też na podstawie art. 385 k.p.c. apelacji podlega oddaleniu

Odnosząc się jedynie dla wyczerpania krytyki stanowiska skarżącego do wywodów zawartych w uzasadnieniu apelacji, stwierdzić należy, że niezasadnie zarzuca skarżący Sądowi Rejonowemu wady w ustaleniu treści umowy. Wprawdzie w części zawierającej ustalenia faktyczne Sąd powołując treść zapisku na zleceniu wskazał miejsce załadunku jako

punkt umówionego odbioru palet, to jednak z całości uzasadnienia wynika, że była to oczywista niedokładność i nie ma wątpliwości, iż miejscem tym miał być punkt rozładunku.

Nietrafnie też stara się skarżący wytknąć Sądowi, że wadliwie obciąża pozwanego ewentualną nadmierną ogólnością umowy w zakresie kwestii odbioru palet. Sąd bowiem wskazuje, że skutki nazbyt ogólnego sformułowania nie mogą być przerzucane na powoda, skoro to wyłącznie w interesie pozwanego było dokonanie odpowiednio precyzyjnego zapisu dotyczącego kwestii palet. Dodać należy, że nie wynika z materiału procesowego, by odbiorca towaru posiadał jakiegokolwiek obowiązki wobec pozwanego w zakresie przechowania palet i umożliwienia ich odbioru bezpośrednio pozwanemu. W żaden sposób nie wykazano też, by pozostawienie palet za pobraniem dokumentu pozwalającego nadawcy odebrać odpowiednią ich ilość w innym miejscu dogodnym tranzytowo miejscu od pośrednika profesjonalnie zajmującego się przechowywaniem palet, stanowiło naruszenie postanowień umowy.

Sens zapisku odręcznego w umowie między stornami w świetle jej treści oraz zeznań przesłuchanych osób sprowadzał się bezspornie do tego, że wyłączono obowiązek powoda odebrania i dostarczenia powrotnie pozwanemu palet (a więc odebrania tzw. palet zwrotnych). W treści zlecenia (pkt. 9) zleceniobiorca został zobowiązany więc wyłącznie do odebrania potwierdzonych „kwitów paletowych” z miejsca rozładunku i został obciążony odpowiedzialnością za rozliczenie ilości palet dostarczonych. Z treści zlecenia nie wynika, jaka miała być treść odbieranych kwitów w zakresie wskazania osoby uprawnionej do odbioru palet, w szczególności, nie wskazano, by osobą tą miał być właśnie pozwany (jak wynika z materiału procesowego jeden z podprzewoźników), a nie nadawca towaru, który z zasady jest dysponentem przewożonego towaru (a więc również jego opakowania). W szczególności nie wykazano, by treść stosunku między nadawcą a odbiorcą (treść umowy przewozu, która była następnie na podstawie dalszych umów wykonywana przez pozwanego i przez powoda, uzasadniała twierdzenia, że tzw. kwit paletowy w niniejszej sprawie został wystawiony nienależycie.

W rezultacie wobec wskazania w umowie, że powód był zobowiązany jedynie do odebrania (a nie do kontroli) kwitu, oraz braku wykazania, by powód uzyskał szczegółowe instrukcje co do treści tego dokumentu nie można przypisywać mu nienależytego wykonania umowy. Powód bowiem zgodnie z treścią umowy pozostawił palety w miejscu rozładunku, uzyskał w zamian dokument rozliczeniowy („kwit paletowy”), za którego treść nie ponosił odpowiedzialności. Ewentualne zarzuty co do nienależytego rozdysponowania palet powinny by kierowane do odbiorcy, który winien rozliczyć się z palet względem nadawcy.

Nie są też zasadne twierdzenia skarżącego co do braku podstaw dowodowych do ustalenia szkody. Samo jednostronne oświadczenie zleceniodawcy o obciążeniu pozwanego kosztami nie może bowiem świadczyć o tym, że w świetle stosunku prawnego łączącego pozwanego z podmiotem wystawiającym notę, podmiot ten posiadał prawo do obciążenia kosztami. Dla wykazania tej okoliczności koniecznym byłoby przedstawienie dowodów wskazujących na treść stosunku prawnego fakt nieprawidłowego jego wykonania przez pozwanego i powstanie (oraz wysokość) szkody w majątku jego kontrahenta.

Wreszcie nie jest uprawnione w świetle materiału dowodowego odwoływanie się do praktyki obrotu dla uzasadnienia twierdzeń o powinności powoda w zakresie ustalenia treści kwitu przewozowego. Ustalona praktyka w stosunkach danego rodzaju jest okolicznością, która (jeśli będzie zakwalifikowana jako ustalony zwyczaj) współkształtuje treść oświadczenia woli (art. 56 k.c. oraz art. 65 §1 k.c.). Nie zmienia to jednak faktu, że treść zwyczaju wymaga dowiedzenia przed Sądem (jest przedmiotem dowodu). Zgodnie z art. 6 k.c. ciężar dowodu tej okoliczności spoczywa na osobie, która wywodzi z niej skutki prawne. W realiach niniejszej sprawy ciężar dowodu w zakresie istnienia ustalonej praktyki spoczywał na pozwanym, który jednak nie przejawia żadnej inicjatywy dowodowej w tym zakresie. Wywody zawarte w apelacji dotyczące powinności powoda oparte o twierdzeniu co do istnienia praktyki „postępowania z paletami”, uznać więc należy za nieoparte argumentami dowodowymi i jako takie również bezzasadne.

Sąd nie znalazł podstaw, by przeprowadzać postępowanie dowodowe w zakresie postulowanym przez skarżącego. Dowody wymienione w treści apelacji zostały bowiem przeprowadzone przez Sąd I instancji, jako takie stanowiły część

materiału procesowego i były oceniane w granicach wytyczanych przez apelację bez potrzeby wydawania ponownego postanowienia dowodowego.

Z przedstawionych przyczyn orzeczono o oddaleniu apelacji.

Zawarte w punkcie II wyroku rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów postępowania apelacyjnego znajduje oparcie art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z art. 108 §1 k.p.c. Pozwana przegrała w całości postępowanie odwoławcze, jest zatem zobowiązana zwrócić powódce koszty poniesione przez nią w tym postępowaniu, na które składa się wynagrodzenie reprezentującego wygrywającą pełnomocnika, ustalone w stawce minimalnej, adekwatnej dla wartości przedmiotu zaskarżenia na podstawie § 6 pkt 2 w zw. z § 13 ust 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (t. jedn. Dz. U. 2013 roku, poz. 490)